

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῶν 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρουσίαν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀκηρσίας καὶ ἐκ τῶν Οἰκουμένης Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 'Ἐσωτερικῶν 12.— 'Ἐξωτερικῶν 15.— Ἐξέμνητος > 6,50 Τριμηνος > 3,50 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχαῖται τὴν 1ην ἰσότητος μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ἸΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἀυγούστου 1919	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 'Ἐσωτερικ. λεπ. 30. 'Ἐξωτερικ. λεπ. 35 Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 30 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐβριμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον Ἔτος 41ον.— Ἀριθ. 37
---	--	--	---

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ κοίταξε μιά στιγμή κι ἐπρόσθεσε μελαγχολικά :

— Δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία γιατί, ἐννοεῖς, ἂν εἶχε, θὰ μανάγκαζαν νὰ τὸ πουλήσω. Οὐτε πηγαίνει τόσο καλά καὶ κάπου-κάπου πρέπει νὰ τὸ σπρώχνω κανεὶς μὲ τὸ δάχτυλο. Μ' ἀδιάφορο! αὐτὸ ἔχω κι' αὐτὸ σοῦ χαρίζω.

Μιλῶντας ἔτσι, μού τῶθαλε στὸ χέρι. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ δυσκολευόμουν ἵνα δεχθῶ ἕνα τόσο ὠραῖο δῶρο, ἐπρόσθεσε μελαγχολικά :

— Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ βλέπω ἐδῶ τὴν ὥρα; ὁ καιρὸς ἐδῶ-μέσα εἶναι πολὺ ἀργολήντος· θὰ πέθαινα ἂν τὸν μετροῦσα... Στὸ καλὸ, Ρεμῆ μου! Φίλησέ με ἄλλη μιά φορά. Εἶσαι καλὸ παιδί. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἶσαι πάντα!

Μοῦ φαίνεται πὼς μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ μὲ πᾶν ὡς τὴν πόρτα. Μὰ ἔ, τι ἔγινε, ὅ,τι εἶπαμε τὴν τελευταία στιγμή, ἢ μνήμη μου δὲν τὰ κράτησε: ἤμουν τόσο συγκινημένος

Τὸ μόνο πού θυμοῦμαι ἀπ' αὐτὸ τὸν χωρισμό, εἶναι μιά ἀποχαύνωση, ἕνας ἐκμηδενισμὸς, πού μ' ἐκυρίεψε δλόκληρο, ὅταν βρέθηκα πάλι στὸ δρόμο.

Μοῦ φαίνεται πὼς ἔμεινα πολλή-πολλή ὥρα ἐκεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, ἀκίνητος, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κάμω δεξιά ἢ ἀριστερά· κι' ἴσως θάμεινα ἔτσι ὡς τὴ νύκτα, ἂν τὸ χέρι του, ἀξάρνα, κατὰ τύχη, δὲν συναντοῦσε στὴν τσέπη μου ἕνα πρᾶγμα στρογγυλὸ καὶ σκληρὸ.

Μηχανικά, χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, τὸ ψηλάφησα: ἦταν τὸ ρολόι μου!

Λύπες, ἀνησυχίες, φόβοι, ὅλα ξεχάσθηκαν στὴ στιγμή. Τὸ παιδί, πού ἤμουν τότε

ἀκόμη, δὲν συλλογιζόνταν κιά παρὰ τὸ ρολόι του. Εἶχα ρολόι, δικό μου ρολόι, στὴν τσέπη μου, καὶ μπορούσα νὰ βλέπω τὴν ὥρα! Τῶθγαλα λοιπόν, γιὰ νὰ ἰδῶ τί ὥρα εἶναι: μεσημέρι. Δὲν εἶχε βέβαια καμμιά σημασία γιὰ μένα, ἂν ἦταν μεσημέρι ἢ δέκα ὥρες, ἢ δύο, καὶ ὅμως εὐχαριστήθηκα πολὺ πού ἦταν μεσημέρι. Γιατί; Μὰ πολλή μου στεναχώρια θὰ τὸ ὠμολογοῦσα, μὰ ἔτσι ἦταν: εὐχαριστήθηκα ὄχι γιατί ἦταν μεσημέρι, παρὰ γιατί τῶθγερα, γιατί μοῦ τὸ εἶχε πῆ τὸ ρολόι μου. Τί ὠρατα! Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἕνα ρολόι εἶναι ὡς ἕνας ἐμπιστος φίλος, πού μπορεί κανεὶς νὰ μιλήσῃ μαζί του καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συμβουλή.

«Τί ὥρα εἶναι, ἀγαπητὸ μου ρολόι;— Μεσημέρι, ἀγαπητέ μου Ρεμῆ! — Μπα;

μου νὰ κάνῃ τικ-τάκ... Ἐπρεπε, λέε, κάπου-κάπου νὰ τὸ σπρώχνω κανεὶς καὶ μὲ τὸ δάχτυλο. Μπα! θὰ τὸ ἐσπρωχῶ ἐγὼ ὅσο ἤθελε! Καὶ κάπου-κάπου μόνο; ὀλη τὴν ὥρα!.. Ἐπειτα, στὴν ἀνάγκη, θὰ τὸ ἔλυνα κιόλα μονάχος μου καὶ — τί διασκεδαστικὸ πρᾶγμα! — θὰ ἔβλεπα τί εἶχε μέσα καὶ πὼς ἐδοῦλευε. Τελospάντων, χρεωστοῦσε, νὰ πηγαῖν καλά. Ἐγὼ θὰ τὸ ἐπιτηροῦσα αὐστηρότατα.

Τόσο μὲ εἶχε κυριευμένο ἡ χαρά, ὥστε δὲν παρατήρησα πὼς κι' ὁ Κάπης τὸ ἴδιο σκεδὸν ἦταν χαροῦμένος. Μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὴ γάμπα τοῦ πανταλονιοῦ καὶ κάθε τόσο ἐγαύγιζε. Τελospάντων τὰ γαυγίσματά του, ὀλοένα δυνατώτερα, μ' ἐβγαλαν ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς μου.

— Τί ἔχεις, Κάπης;

Μ' ἐκοίταξε καὶ, ἐπειδὴ στὴν ταραχή μου δὲν μπορούσα νὰ τὸν καταλάβω, στάθηκε ἔτσι λίγες στιγμές κι' ἔπειτα σηκώθηκε μπροστά μου κι' ἔβαλε τὸ πόδι του στὴν τσέπη μου ὅπου εἶχα τὸ ρολόι:

Κατάλαβα: Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὴν ὥρα γιὰ νὰ τὴν πῆ στὴν ἀέντιμη ὀμηγήνη, ὅπως τὸν καιρὸ πού ἦταν στὸ θῆασσ τοῦ Βιτάλη.

Τοῦ τὸ ἐδειξα. Τὸ κοίταξε κάμποση ὥρα σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ, ἔπειτα κουινώντας γρήγορα-γρήγορα τὴν οὐρά του γαυγίσε δώδεκα φορές. Δὲν εἶχε ξεχάσει. Ἄ, πόσα λεπτά θὰ κερδίζαμε μὲ τὸ ρολόι

μας! Ἐνα παιγνίδι παραπάνω πού δὲν τὸ λογαρίαζα ὡς τώρα.

Ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ γίνονταν στὸ δρόμο, ἀντικρὸ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, οἱ ἄνθρωποι μὰς κοίταζαν περιεργα καὶ μερικοὶ μάλιστα σταματοῦσαν.

Ἄν τολμοῦσα, θὰ ἔδινα μιά παράσταση ἐκεῖ ἀμέσως· μὰ ὁ φόβος τῶν ἀστυφυλάκων μὲ μπόδισε. Ἄλλως τε ἦταν μεσημέρι κι' ἔπρεπε νὰ φύγομε.

— Ἐμπρός!

— Ἐρριζα ἕνα τελευταῖο βλέμμα, τε-

«Δὲν δέσχει θλιβερότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς» (Σελ. 292, στηλ. β'.)

μεσημέρι; Τότε πρέπει νὰ κάμω τοῦτο, νὰ κάμω ἐκεῖνο· ἀλήθεια; — Μὰ βεβαιότατα! — Καλὰ ἔκαμες νὰ μοῦ τὸ θυμίσῃς! ἂν δὲν ἦσουν σύ, θὰ τὸ ξεγοῦσα.— Ὅσο μ' ἔχεις, μὴ φοβάται καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχνῶς ποτέ!»

Μὲ τὸν Κάπη καὶ μὲ τὸ ρολόι μου, εἶχα τώρα κι' ἐγὼ συντροφιά γιὰ νὰ μιλῶ. Τὸ ρολόι μου... Τί γλυκειὰ φράση! Ὁ πατέρας εἶπε πὼς δὲν πῆγαινε καὶ τόσο καλά. Ἀδιάφορο! ἔμεινα μού ἔφθανε πὼς ἐδοῦλευε. Καὶ τᾶκουγα ὀλοένα στὴν τσέπη

λευταίο αποχαιρετισμό στη φυλακή εκείνη που πίσω από τους τοίχους της ο δύστυχος πατέρας θάμνε κλεισμένος πέντε ολόκληρα χρόνια ενώ εγώ θα έτρεχα ελεύθερος όπου ήθελα, — και ξεκίνησα με.

Το πιο χρήσιμο πράγμα για το έπαγγελματά μου θα ήταν ένας χάρτης της Γαλλίας. Ήξερα πως πουλούσαν χάρτες 'ς τις προκουμάτες του Σηκουάνα, κι αποφάσισα να γοράσω, δι' αυτό τράβηξα κατά τις προκουμάτες.

Καθώς περνούσα από την πλατεία Καρρουζέλ, τα μάτια μου έπεσαν στο ρολόι του Κεραμεικού και μου ήλθε να ιδώ αν το ρολόι μου πήγαινε σύμφωνα μ' αυτό, όπως έπρεπε. Το ρολόι μου έλεγε δωδεκάμισο και το ρολόι του Κεραμεικού μιά. Ποιά από τα δυο πήγαινε πίσω; Μου ήλθε να δώσω στο δείκτη του ρολογιού μου μια δακτυλιά, μα μια σκέψη με κράτησε: πώς μοιάζει πώς το δικό μου ρολόι, τώρα, τάχα πηγαίο μου ρολογάκι, είχε άδικο και πως δεν έτρωγε πίτουρα το ρολόι του Κεραμεικού; Έτσι το ξανάβαλα στην τσέπη μου, χωρίς να το πειράξω καθόλου. Για μένα, καλή ήταν κι' η ώρα που έδειχνε!

Είδα κι' έπαθα ως που να βρω ένα χάρτη όπως τον ήθελα, που να είναι δηλαδή κολλημένος σε πανί, να διπλώνεται και να μη στοιχίζει παραπάνω από ένα φράγκο. Επιτέλους βρήκα ένα, μα τόσο παλιό, τόσο κιτρινωμένο, που ο παλαισιωμένος μου τον άφισε για έβδομηταπέντε λεπτά.

Τώρα μπορούσα να βγω απ' το Παρίσι, — πράγμα που αποφάσισα να κάμω το γρηγορώτερο.

Δυο δρόμους είχα να πάρω: του Φονταίνεμπλώ από την πόλη της Ιταλίας και της Όρλεάνης από το Μονρούζ. Μου ήταν το ίδιο αδιάφοροι κι' οι δυο κι' η τύχη μ' έκαμε να διαλέξω το δρόμο του Φονταίνεμπλώ.

Καθώς περνούσα την οδόν Μουφφετάρ, που τόνομά της, γραμμένο σε μια γαλάζια κιννακίδα, μου ξανάφερε τόσες αναμνήσεις, — τον Γαρροφόλη, τον Ματτία, τον Ρικάρντο, τον τέντζερη με το λουκέτο, το βούρδουλα και τέλος τον καλό μου Βιτάλη, που πέθανε για να μη μάψη στον παν τρόνε της οδοῦ Δελουρσί, — είδα, εκεί κοντά στην εκκλησία του Αγίου Μενάρδου, ένα παιδί που έμοιαζε με το Ματτία ή ίδια κεφάλια, τα ίδια υγρά μάτια, το ίδιο γλυκό και ταπεινό ύφος, το ίδιο κομικό σουλούπι. Άλλά, — περίεργο πράγμα! αν ήταν αυτός, δεν είχε μεγαλώσει από τότε.

Πλησίασα για να τον κοιτάξω καλύτερα. Ναι, καλέ, αυτός ήταν! Μ' έγνώριζε μελίζετα, γιατί το χλωμό του πρόσωπο φωτίστηκε από ένα χαμόγελο.

— Δεν είσαι σύ, μου είπε, που ήλ-

θες μια μέρα στο Γαρροφόλη, μ' εκείνον εκεί τον άσπρογόνη γέρο, πριν πάω στο Νοσοκομείο; Άχ, πως μου πονούσε το κεφάλι εκείνη την ημέρα!

— Κι' ο Γαρροφόλης είναι ακόμα αφεντικός σου;

— Κοίταξε γύρω του φοβισμένος κι' έπειτα, χαμηλώνοντας τη φωνή:

— Ο Γαρροφόλης, άποκρίθηκε, είναι στη φυλακή. Τον έπιασαν έξ αιτίας του Όρλάνδου, που πέθανε απ' το πολύ ξύλο.

Ευχαριστήθηκα ακούγοντας πως ο Γαρροφόλης ήταν φυλακισμένος και για πρώτη φορά συλλογίσθηκα πως κι' οι φύλακες, που μου κιναν τόση φρίκη, μπορούσαν σε κάτι να χρησιμεύουν...

— Και τα παιδιά; ρώτησα.

— Ά, δεν ξέρω. Δεν ήμουν εκεί όταν έπιασαν το Γαρροφόλη. Άμα βγήκα από το νοσοκομείο, ο Γαρροφόλης, βλέποντας πως δεν ήμουν πιά Ικανός να τρώω ξύλο χωρίς να αρρωσταίνω, σκέφθηκε να με ξεφορτωθή και με νοίκιασε για δυο χρόνια, πληρωμένα μπροστά, στο Ίκποδρόμιο του Γκασσώ. Το ξέρεις το Ίκποδρόμιο του Γκασσώ; Δεν είναι πολύ, πολύ μεγάλο, πάντα όμως είναι Ίκποδρόμιο. Χρειάζονταν ένα παιδί κι' ο μπάρμπα-Γκασσώ με πήρε. Έμεινα μαζί του ως την παρασμένη Δευτέρα που μ' έδιωξε, γιατί βρήκε άλλο με μικρότερο κεφάλι απ' το δικό μου. Ήλθε τότε απ' το Ζικέρ, όπου είναι το Ίκποδρόμιο, για να βρω τον Γαρροφόλη, μα δεν βρήκα κανένα. Το σπίνι ήταν κλειστό κι' ένας γείτονας μου είπε πως ο Γαρροφόλης φυλακίστηκε. Έτσι γυρίζω εδώ, μη ξέροντας τί να κάμω και που να πάω.

— Γιατί δεν πᾶς στο Ζικέρ;

— Γιατί την ημέρα που έφυγ' από καί, θάρρευε και το Ίκποδρόμιο για τη Ρουένη. Και πως να πάω στη Ρουένη; Είναι πολύ μακριά και δεν έχω πένταρα. Δεν έχωγ' από χθές το μεσημέρι. Πλούσιος βέβαια δεν ήμουν, ήμουν όμως αρκετά ώστε να μην άφισω το δυστυχισμένο αυτό παιδί να πεθάνη της πείνας. Πώς θα εύλογούτα εκείνον που θα μούδινε ένα κομμάτι φωμί, τότε που γύριζα στα περίχωρα της Τουλούζας πεινασμένος, όπως ο Ματτίας!

— Στάσου μια στιγμή! του είπα.

— Έτραφα ως το φοβόνο, που ήταν στη γωνιά του δρόμου και ξαναγύρισα με λίγο φωμί που του τώδωσα. Το πήρε και το καταβρόχθισε.

— Και τώρα τί σκοπεύεις να κάμης; τον ρώτησα.

— Δεν ξέρω.

— Μά κάτι πρέπει να κάμης!

— Έτοιμαζόμουν να πουλήσω το βιολί μου, τη στιγμή που με είδες... Θα τώχα κίβλα πουλημένο, αν δεν μούκανε κακό να το άποχωρισθώ. Το βιολί μου είναι

ή χαρά μου, ή παρηγορία μου' όταν είμαι πολύ λυπημένος, βρίσκω κανένα μέρος έρημικό και, ολομόναχος, παίζω για τον εαυτό μου. Τότε βλέπω ένα σωρό ωραία πράγματα στον ουρανό. Σε βεβαίω πως είναι πιο ωραία παρά στα όνειρα!

— Γιατί λοιπόν δεν παίζεις βιολί στους δρόμους;

— Έκαιζα' κανέναν δεν έδωσε πένταρα.

— Ήξερα καλά τί είναι να παίζης χωρίς να βάζη κανένας το χέρι του στην τσέπη!

— Άμψ σύ; ρώτησε ο Ματτίας' τί κάνεις τώρα;

— Δεν ξέρω τί αίσθημα παιδιάτικο κενοδοξίας μ' έκαμε να καυχηθώ:

— Μά είμαι θιασάρης!

— Έ, δεν ήταν και πολύ ψέμμα: μήπως δεν είχα θιασό δικό μου, από μένα κι' από τον Κάπη;..

— Ω, να μούκανε τη χάρη... είπε ο Ματτίας.

— Τί;

— Να με πάρης στο θιασό σου και μένα.

Τότε μου ξαναγύρισε η φιλαλήθεια:

— Μά να έλος ο θιασός μου! είπα δείχνοντας τον Κάπη.

— Δεν πειράζει, γινόμαστε δυο. Ω, σε παρακαλώ, μη μάψης! Τί θα γίνω; Θέλεις να πεθάνω της πείνας;

«Νά πεθάνω της πείνας!» Όλοι όσοι άκουνε αυτή τη φράση, δεν την καταλαβαίνουν με τον ίδιο τρόπο και δεν τη δέχονται στο ίδιο μέρος. Άλλά εγώ τη δέχθηκα ίσια στην καρδιά μου, γιατί ήξερα καλά τί θα πῆ θάνατος από πείνα...

— Μπορώ να έργασθώ, εξακολούθησε ο Ματτίας. Και πρώτο ξέρω να παίζω βιολί και να τραγουδώ' έπειτα, εκεί στο Ίκποδρόμιο, έμαθα να εξαερθώνουμαι, να χορεύω στο σχοινό, να κερνώ από στεφάνια. Θα κάνω δ,τι θέλεις, θα είμαι ο ύπηρέτης σου, θα σ' ακούω και λεπτό δε θα σου γυρεύω' το φαί μου μόνο. Όταν δεν κάνω καλά, θα με δέρνης' στη συμφωνία κι' αυτό τ'ά μόνο που θα σε παρακαλέσω είναι να μη με κτυπάς στο κεφάλι, — κι' αυτό στη συμφωνία, — γιατί δεν βαστάει πολύ το κεφάλι μου, από τότς που μου το κτυπούσε έτσι ο Γαρροφόλης.

Όσο άκουγα τον δυστυχισμένο Ματτία να μιλή έτσι, μούρχονταν να κλάψω. Πώς να του πω πως δεν μπορούσα να τον πάρω στο θιασό μου; Για να μην πεθάνη της πείνας! Μά μήπως μαζί μου κινδύνευε να το πάθη αυτό λιγότερο παρά μονάχος του;

Αυτό προεπάθηνα να του εξηγήσω, μα δεν άκουγε τίποτα.

— Όχι, μου έλεγα' δυο μαζί δεν

πεθαίνουν της πείνας' ο ένας βοηθεί κι' ύποστηρίζει τον άλλον' όποιος έχει, δίνει 'ς εκείνον που δεν έχει, όπως έκαμες τώρα και σύ.

Αυτός ο λόγος διέλυσε τους δισταγμούς μου: αφού είχα, έπρεπε να τον βοηθήσω.

— Καλά, του είπα, σύμφωνοι.

Άμέσως πήρε το χέρι μου και μου το φίλησε. Αυτό με συγκίνησε τόσο γλυκά, ώστε δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια μου.

— Σε παίονω, έδήλωσα, μα όχι για ύπρηστη, παρά για σύντροφο.

Και κρημώντας την άρκα στον ώμο μου, του είπα:

— Έμπρός!

Υστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, βγαίναμε απ' το Παρίσι.

Οι λακκάδες του Άπρίλη είχαν στεγνώσει το δρόμο και στο σκληρό χώμα περπατούσαμε εύκολα.

Ο άερας ήταν χλιαρός, ο άνοιξιάντικος ήλιος έλαμπε σε γαλάζιον ουρανό χωρίς σύννεφα. Τί διαφορά από τη χιονισμένη εκείνη ημέρα που πρωτομπήκα στο Παρίσι, από τόσον καιρό προητέρα τότερευομουν σαν μια Γῆ της Έπαγγελίας!

Στις άκρες του δρόμου, το χορτάρι άρχιζε να φυτρώνη κι' έδω κι' εκεί ήταν στολισμένο με μαργαρίτες και με παπαρόνες. Στους κήπους, στα χαμόδενδρα του δρόμου, στα μεγάλα δένδρα, άκουγες τα πουλιά να κελαιδούν χαρούμενα και, μπροστά μας, τα χελιδόνια άγγιζαν τη γῆ, κουνώντας άόρατες μυγίτσες.

Το ταξίδι μας άρχιζε καλά και μ' έμπιστοσύνη μάκραινα το βῆμα άπάνω στον ήχηρό εκείνο δρόμο.

(Έπεται συνέχεια)

Στο γυάλινο παλάτι που κατοικούσε η Φιρίκα, ύπληχαν τόσο όμορφα πράγματα, ώστε όσα κοριτσάκια κερνούσαν από καί, δεν έχορταίναν να θαυμάζουν και, για να τα βλέπουν καλύτερα, κολούβαν τη μέση τους στο γυαλί.

Μά με το θῆκη τους, αφού ήταν εκεί μέσα ολόκληρες βαλίτσες με άσπρορούχα φερμένα κατ' εῤθειαν από το Παρίσι! Ήταν άξίμα και φουστάνια ένα σωρό, άλλα για το πρωί, άλλα για τ' άπόγευμα κι' άλλα για το βράδυ, όλα καμωμένα από το πιο φίνο μετάξι ή την πιο έλαφρή μουσελίνα.

Κοντά στα φορέματα έδλεπες καπέλακια, γαντάκια, κάλτσες διάφορες για να ταιριάζουν με κάθε φορέμα, κι' ό,τι άλλο ήθελες. Κι' όλα αυτά φαινόυνταν τόσο πολύ όμορφα, που θα σεοιχημάτιζε κανένας πως ήταν προουρισμένα για καμιά βασίλισσα ή για καμιά νεράι-

δα. Και μήπως ή Φιρίκα δεν ήταν μια χαριτωμένη νεράιδα, γεννημένη στο Παρίσι και μεταφερμένη στην Άθήνα;... Μά ός ποῦμε την αλήθεια: Η Φιρίκα δεν ήταν παρά μια κοῦκλα. Και το γυάλινο παλάτι, που κατοικούσε, ήταν άπλοῦστατα... μιά βιτρίνα μαγαζιού της έδοῦ Σταδίου.

Κούκλα λοιπόν ή κυρία Φιρίκα! Μά τί κούκλα! Τρέλλα! Μιλούσε κίβλα— φαντασθήτε! — και μάλιστα... γαλλικά!

— ; ; ;

— Σας βεβαίω! Έλεγε οῦτι και ν' ό. (Δηλαδή ν' αϊ και ό χ' ι). Κι' άκόμα, μ' α μ' α και π' α π' α, (μ' αυτά ξερετε τί θα πουν).

Μιά κούκλα τόσο όμορφη και με τόσα χαρίσματα, καταλαβαίνετε βέβαια πως σπαίχζε πολύ άκριβά. Τόσο πολύ που κι' οι πλούσιες μαμμάδες ακόμα κουνούσαν το κεφάλι τους σαν τους έλεγε ο έμπικρος την τιμή τη: Φιρίκας. Κι' έτσι ή πεντάμορφη νεράιδα έμεινε πάντα κλεισμένη στο παλάτι της.

Εῤτυχώς που δεν ήταν ολομόναχη, γιατί στην ίδια βιτρίνα κατοικούσε κι' ένα χαριτωμένο παντικάκι, που ή χαρά του ήταν να κάθεται κοντά στην κούκλα και να της λέη, με τη λεπτή παντικιστική φωνή του, άτέλειωτες ιστορίες που συνδύανταν έξω από το γυάλινο παλάτι.

Πόσο της άρεσε της Φιρίκας νακούη τέτοιες ιστορίες!

Άνάμεσα στ' άλλα, το παντικάκι της μιλούσε και για τα παιδάκια που σταματοῦσαν μπροστά στο γυάλινο παλάτι, δηλαδή μπροστά στη βιτρίνα, να δούν την κούκλα, να της μιθεάσουν και να δεχθουν κι' αυτά γι' ανταλλάγμα ένα μειδιάμα. Κι' ή Φιρίκα μπορούσε να τους μειδιά, γιατί το μειδιάμα 'ς όλες τις γλώσσες σημαίνει το ίδιο πράγμα, δηλ. καλωσύνη, χαρά, εύχες κτλ.

Κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ, που έπεφτε χιόνι και το κρύο ήταν τρομερό, το παντικάκι μπήκε άξαφνα στη βιτρίνα λαχανιάζοντας και τουρτουρίζοντας.

Άπό σταχτί, φαινότουνε κατάσπρω. Τόσο χιόνι είχε πέσει στη γούνα του. Σε τέτοια χάλια, χωρίς να περιμένη λίγο να ξεκουραστή, άρχισε να λέη στη Φιρίκα: «Έκαιμα δρόμους άπόφε, που κατατακίσθηκα. Άκου, να σου τα διηγήθω:

«Άπό τον καιρό που ήρθες 'ς αυτή τη βιτρίνα, παρατήρησα ένα κοριτσάκι, που έρχεται τακτικά, όσο πιο συχνά μπορεί, για να σε βλέπη. Άπό τα τριμμένα ρούχα που φορεί, κατάλαβα πως είναι πτωχοκόριτσο. Το κακόμοιρο, με τέτοιο κρύο και δεν είχε στους ώμους του παρά ένα παληό σάλι, έλαφρότατο, και τα χεράκια του ήταν μελανιασμένα από το κρύο!»

Η Φιρίκα, καθώς τ' άκουσε αυτά, κόντεψε ν' άρchiση τα κλάματα' μα θυμήθηκε πως αυτό θα ήταν επικίνδυνο για το ρόζ χρώμα που στόλιζε τα μαγουλάκια της, κι' έτσι μπόρεσε να κρατήση τη συγκίνησή της.

Το παντικάκι εξακολούθησε:

«Είχα περιέργεια να μάθω που κάθεται και σήμερα τ' άπόγευμα την άκολούθησα. Και νάφερες με πόσα βάσανα! Χίλιες φορές κόντεφα να πέσω στα ύβια καμμάς γάτας. Μά επιτέλους φθάσαμε στο σπίνι της».

Καθώς είπε στο σπίνι της το παντικάκι, δυο μικροσκοπικά δάκρυα κυλήσανε στα μαγουλάκια του' όμως εξακολούθησε:

«Έχουμε μοναχά δυο δωμάτια. Κι' ή φωτιά ήταν τόσο λίγη, που χρειάστηκε να κοιτάξω δυο φορές για να την διακρίνω.

» Στο ένα δωμάτιο, ήταν πλαγιασμένη ή μητέρα του κοριτσιού, άρρώστη. Δεν ήταν πολύ βαριά. Μά είχε άνάγκη από καλό φαί και περιποίηση.

(Έπεται το τέλος)

Ο ΨΑΡΑΣ

Ο Μήτσος, το μικρό χωριότοπουλο με το μεγάλο ξανθό κεφάλι, είχε γίνει άξαφνα μελαγχολικός.

— Πήγαινε, Μήτσο, να παίξης.

— Όχι! Δέ θέλω.

— Έλα να σοβ μάθω γράμματα.

— Όχι! Δέ θέλω.

Σε ό,τι και άν του λέγαμε, είχε την ίδια πάντα άπάντηση: — Όχι! Δέ θέλω! Μια μέρα έχασα την ύπομονή:

— Μά τί θέλεις επιτέλους, δεν μάς λές; Κοίταξε με βλέμμα αγάπης και πόθου τη θάλασσα:

— Νά! θέλω να φαρεύω!

— Νά φαρεύης;

— Ναι! Πάρτε μου ένα καλάμι, άγκίστρι, τρίχα και να ιδῆτε τί έχει να γίνη! Όκάδες θα τ'ά φέρνω τ'ά φάρια! Διαρκώς τώρα αυτό μάς έλεγε.

— Έ, γιατί δεν μ' άκούτε; Γιατί χελάτε;.. Μιλούσε με τόση σοβαρότητα, με τόση πεποίθηση, που δεν μπορούσαμε να του αντίσταθούμε. Και σε λίγες μέρες τ'ά είχε όλα όσα έζήτησε.

Η χαρά του ήταν άπεριγραπτη. Το βράδυ εκείνο άγρόυνησε ως τις δώδεκα, αυτός, που άλλοτε ροχάλιζε από τις όκτώ. Έκέρωσε την κλωστή, έστιαζε την τρίχα, τ'ά βαρυδάκια, τ' άγκίστρι, όλα, χωρίς να σηκώση κεφάλι. Άμα έτελειώσε, έτοποθέτησε το σύνεργό του σε μια γωνιά του δωματίου.

Τ'ά μάγουλά του ήταν ξαναμμένα, τ'ά

μάτια του έλαμπαν, κι' ένα χαμόγελο εύτυχίας έφάνηκε τ'ό πλατύ πρόσωπό του.

— Αύριο πιά, αύριο τ'ό πρωί!.. μολογούσε. "Αχι! θά τ'όυς δείξω εγώ αυτών που πουλούν τ'ά φάρια έτσι άκριτά! Θά τ'όυς κάνω έλους νά φύγουν από δώ! Τί λιθρίνια, τί μαπαρμπούνια, τί κακό!... Χάρισμα θά τ'ά δίνω... "Ωχου και νά ρίξω, μπλούμ! τ' άγκίστρι! Τάγκ! Δάγκασε τ'ό φάρι." Έξω! έξω γρήγορα, μη φύγη!...

Τόν άκουγα και τόν λυπόμουνα. Κακόμοιρο παιδί!

Τ'ό είχε πάρει τόσο μέ τήν καρδιά του! Κι' αν δέν πετύχαινε, όπως ήμουνα βέβαιη;

Έσκέφθηκα νά τ'όυ π'ό δυό λόγια, νά ρίξω λίγο νερό στο κρασί του ένθουσιασμού του, για νά μη άπογοητευθ'ό ύστερα πολύ...

Μά σαν ένας γλωσσολόγος μ' έκρατούσε. "Ήταν τόσο ή χαρά του μικρού, ώστε δέν είχα τ'ό θάρρος νά τ'όυ τήν δηλητηριάσω. Τόν άρρησα λοιπόν νά κοιμηθ'ό μέ τήν εύτυχία του.

Τ'ό πρωί όμως, όταν ξυπνήσαμε και τόν είδα νά ρίχνη γρήγορα-γρήγορα νερό στο κεφάλι του και νά φορή τ'ό σακκάκι του για νά φύγη, τ'ό είπα:

— Μου φαίνεται πως ό καιρός δέν είναι και τόσο καλός σήμερα για ψάρεμα. Τί λές, Μήτσο;

— Μπα! δέ βαριέσαι! μου άποκρίθηκε' άμα ό φαράς είναι καλός!..

— Μά σήμερα, πρώτη μέρα, μπορεί νά θέλη και κανένα διόρθωμα τ' άγκίστρι...

— Τί έκαμε, λέει! Σαν τή νύφη τ'ό σταξα εγώ!... Δέν τήρξες;

Μά εγώ που ήθελα νά τόν προστοιμάσω για τήν άποτυχία, δέν άπελπίσθηκα κι' άρχισα τώρα π'ό καθαρά νά τ'όυ έξηγώ, πως τ'ό ψάρεμα δέν είναι τόσο εύκολο πράγμα, πως πρέπει νά τ'ό μάθη κανείς όπως κάθε άλλη τέχνη, τ'ό είπα τελοσπάντων πολλά...

— Πούναι τ'ό πανέρι; φώναξε ό Μήτσος, μόλις τελείωσε τή ρητορεία μου.

— Μά έχεις ένα...

— Ένα; τί νά μου κάνη ένα; Δυό και πάλε νά δούμε...

Έπ'όησε τ'ά δυό πανέρια, άρπαξε και δυό μεγάλες φέτες ψωμί για δόλωμα κι' έξεκίνησε.

Τ'ό μεσημέρι τόν είδαμε νά γυρίζη άργά-άργά, σκυφτά, κρατώντας από τ'όνα χέρι κι' από τ' άλλο τ'ά δυό πανέρια του... άδεια.

Πως τόν λυπήθηκα! Έροδούμουν πως άμα έρχότανε κοντά, θάρχιζε νά κλαίη... Μά όχι.

— Αύριο, αύριο θά δ'όητε!... μ'ός είπε ζωηρά. Σήμερα, ε'ετι έρριξα τ' άγκίστρι, πετάει ένα παιδί με άποτρώνα στη

θάλασσα. Τρόμαξαν, βλέπεις, τ'ά φάρια κι' έφυγαν.

Μά και τήν άκόλουθη μέρα γύρισε με άδεια πανέρια.

— Ρίξανε πάλι καμιά πέτρα τ'ά παιδιά; τόν ρώτησα.

— Όχι, όχι! φώναξε έκαινος, δέν έφταιγε ή πέτρα, σήμερα τ'ό βράδυ! Νά, τ'ό δόλωμα θέλει ν'όχη μυρουδιά. Δέν είδες, για νά πιάσης τ'ό ποντίκι; τ'ό ψήνεις τ'ό τυρί...

Κι' ό φαράς μας, σχετίζοντας έτσι τ'ά φάρια με τ'ά ποντίκια, έπ'όησε καινούργιες έλπίδες.

Τ'ό πρωί τόν είδα νά γυρίζη στα χέρια του με άκόλα μαλακή, μουντζουρωμένη.

— Τί είν' αυτό, Μήτσο;

— Ψωμί, τυρί, κισφές κι' ε'ετι άλλο φάγαμε ψές τ'ό βράδυ... Μ' αυτό τ'ό δόλωμα νά δ'όη τί έχει νά γείνη!... Θά σκοτωθ'όυν τ'ά φάρια ποι'ό νά πρωτοδαγκάση!

Έγελάσαμε με τήν καρδιά μας. Μά πάλι, άμα τόν είδα νά φεύγη, τόν έλυπήθηκα. "Άς ήταν τ'όυλάχιστο ή τελευταία φορά! Τί θά κάνη; θ' άπελπισθ'ό, θά παραιτηθ'ό, θά ξεχάση... Μά όχι. Ό Μήτσος είχε αγαπήσει π'όρα πολύ τ'ό ιδανικό του, για νά τ'ό άπαρηθ'ό έτσι εύκολα. Με δ'όη του τήν άποτυχία, κάθε πρωί, σχεδόν τακτικά, έπαιρνε μαζί του ψωμί κι' ε'ετι άλλο φαγάσιμο για δόλωμα, κι' έπήγαινε νά ψαρέψη. Κακόμοιρο παιδί! Δέν ήταν πιά για μένα ό Μήτσος, τ'ό χωριτόπουλο, παρά με ά λεπτή κι' εύγενική ψυχή, που άγωνίζονταν τόν δύσκολο άγώνα τ'όυ ιδανικού...

Τόν έφανατζόμουν ώρες καθισμένο, καρφωμένο εκεί στο βράχο, μέσ' στη μεγάλη καλοκαιρινή ζέστη, νά κρατ'ό τ'ό άγλίστρι επίμονα μέσ' στο νερό και νά κοιτάζη με άγωνία τ'ό καλάμι μη σαλέψη.

Μ' αυτό δέν μπορούσε νά βαστάξη περισσότερο. Κρίμα ήταν τ'ό καίμενο παιδί!

— Έτσι, ένα πρωί, άφου έξεκίνησε ό Μήτσος, έξεκίνησα πίσω του κι' εγώ. Θά τόν εύρισκα εκεί κάτω στη θάλασσα και θά τ'όυ μελούσα.

Ό Μήτσος έπήγαινε από τή μέση τ'όυ δρόμου' εγώ από τίς έλληνές άπαρτήρητη.

Στην άρχή έπερπατούσε άργά και με σκυφτό κεφάλι, όπως τόν έβλεπα κάθε πρωί από τήν πόρτα τ'όυ σπιτιού μας. Μά ύστερα, άμα έστριψε, τ'ό βήμα του έγαινε γρήγορο και ζωηρό.

— Παρίεργο! είπα μέσα μου. Γιατί αυτό;

Σέ λίγο κοντοστάθηκε, έβαλε τ'ό χέρι του στην τσέπη και... έβγαλε τή με ά φέτα ψωμί και τ'ό τυρί που τ'όυχα δώσει για δόλωμα, κι' άρχισε... νά τρώη!

Τόν κοιτάζα έκπληκτη!

Παρακάτω έβγαλε και τήν άλλη φέτα και τήν έφαγε, αυτή με τόν κερφέ.

Και μπουκωμένος άκόμα, καθώς ήταν, άρχισε τ'ό χοροπήδημα και τ'ό τραγούδι τ'όυ Καραγκιόζη:

Τ'ό σκάλα π' άναβαίνεις ν' άναβάναι κι' εγώ. Τραλαρίρα, τραλαριλά!

Δέν μ'όρνετα πιά νά κρατηθ'ό.

— Μήτσο! τ'ό φώναζε, τρέχοντας κοντά του στο δρόμο.

Έστάθηκε άπότομα και, τρομαγμένος, έπέταξε χάμω τόν μισό κερφέ που τ'όυ έμεινε.

— Δέ μου λές, αυτό είναι τ'ό ψάρεμα που κάνεις, ε;

Συνήλθε άμέσως από τ'ό ξάφνιασμα του και με κοίταξε μ' ένα κουτοπόνηρο γέλιο.

— Τρ'ός ε; Τ'άφαγες όλα όσα σου δωκα για δόλωμα!

Έξακολουθούσε νά γελά με τόν ίδιο τρόπο.

— Μπράβο σου, παιδί μου! Έτσι λοιπόν έκανες κάθε φορά;...

Κι' εγώ π'όυ νόμιξα...

Κατάπτε τήν τελευταία μπουκιά του και διαμαρτυρήθηκε:

— Όχι κάθε φορά! Μά τήν άλήθεια, σου λέω, όχι κάθε φορά! Στην άρχή ψάρευα με τ'ά όλα μου. Μά ύστερα, σαν είδα που δέν κάνω τίποτα... βλάκας ήμουνα;

Η «εύγενική ψυχή» έγαινε πάλι τ'ό χωριτόπουλο, τ'ό κοινό παιδί, που άπελπίεται γρήγορα κι' άπαρτάξ'ό τόν άγώνα.

— Μά καλά, τ'ό είπα, άφου τρ'ός έλο τ'ό δόλωμα, τί κάνεις ύστερα τόσες ώρες; Με τί ψαρεύεις;

— Ε, ντέ! δέν ψαρεύω! μου φώναξε νευριασμένος για τή στενοκεφαλιά μου. Σηκώνω τ'ά πανταλόνια μου, μπαίνω στο νερό και κυνηγ'ό στους βράχους καβούρια!...

ΕΙΔΑ

Είδα τ' άστέρια απ' τ'ά ψηλά μέσα στο άσμα νά κηδ'όυν ή άπόφαξη νά ταξιδεύουν τίς πρώτες έννοιες νοτιές τ'ά σκόρπια φύλλα νά μαδοθ'ό, μαζί μ' άυτούς που τ'ά λατρεύουν.

Είδα κοπέλλες, τίς ανήες, τ'ό πρώτο ρόδο νά τραγοθ'όν με τ' άσμα του έρωτισμένης σαχαλογ'όητες, σ' άγρο, τ'ό δέλι νά σαχαλοθ'όν, απ' τ'ό κοράκι σκεπαιωμένες.

Είδα τ'ά μάτια τ'όυ έγγονού νά μου ξανοίγουν άδρανό ν' άχνοντας μέσ' σ' άφραβήταξ'ό κα τ'ό γιαγιάς σ' έβραυδο νά ψηλαφούνε σκεπαιωμένες πεσιμένα στο προσευχητάξ'ό.

Στ'όη προσητείας τ'ό κάκοπερο, τόν πρώτο τ'όυ χειμώνα άνθ'ό στα μάτια τ'ά μαλλιά μου άπάνω, — κ' ύστερα, τότε νόμισα πως θάθελα νά κοιμηθ'ό, — μά ήταν πιά για νά πεθάνω.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΣΤΗΔΡΗΜΑ από Ο. LE ROY)

Ε'. (Συνέχεια)

Γιατί πάντα, βλέπετε, ό άφελής Κάσσανδρος είχε τήν ιδέα πως ό Ραντί-Γκρί ήταν μασκαρεμένος για νά κρατ'ό καλύτερα τ'ό ίνκόνιτ ό του. Κι' έπρόσθετε:

«Στάσου νά σου ξεπλύνω αυτό τ'ό μαύρο σκιανίδι, κι' ύστερα βλέπουμε ποιός θά είναι ό πιο άσπρος εδώ-μέσα!»

Η Κολομπίνα εξακολουθούσε νά μένη άσυγκίνητη, ψυχρή, με τ'ά δόντια σφιγμένα.

Ύστερα, ό Θανατάς άρχισε νά τραγουδ'ό με ά ρομάντσα τ'ός μ'όδας, που έλεγε για βουκοπούλες και γι' άρνάκια. Μά δέν είχε τελειώσει τήν πρώτη στροφή, όταν άξαφνα ένα πολύ δυνατό κτύπημα έβράνταξε τήν πόρτα τ'όυ δρόμου κι' έκαμε νάναπ'όηθ'όυν από τ'ά καθίσματά τους κι' οι έξη μεγαλύτερες συγχρόως.

Δεύτερο κτύπημα, π'ό δυνατό.

Άμέσως εκείνοι έτρεξαν στα παράθυρα, τ'άνοιξαν διάπλατα κι' έπήδησαν έξω, σαν άνθρωποι συνηθισμένοι από καιρό σ'ε τέτοιου είδους γυμνάσματα.

Ό Μιστανελούτος κι' ό Πισρρότος άλλαξαν ένα βλέμμα γοργό. Ό κ. Κάσσανδρος έμεινε σαν άπολιθωμένος.

Τέλος συνήλθε, σηκώθηκε κι' αυτός κι' έτρεξε 'ς ένα παράθυρο ξεφωνίζοντας:

— Έξοχώτατοι!.. Έκλαμπρότατοι!..

Μή μ'όργητε, σ'ός παρακαλώ!.. Μπορεϊ νά είναι κλέφτες!.. Υπερασπισθήτε με!.. Σ'ός ίκετεύω!

Μά πού!

Οι έκλαμπρότατοι είχαν πέσει στο δρομάκο, που ήταν από κείνο τ'ό μέρος τ'όυ σπιτιού, και τ'ό είχαν βάσει στα πόδια.

Άκούγονταν στη νυκτερινή σιγαλιά οι κρότοι τ'ών βημάτων τους, που δλοένα εξασθενοούσαν...

ΣΤ'.

Όπου ό Πισρρότος βλέπει πως έχει νά κάνη με π'ό πονηρούς απ' αυτόν.

Όστόσο τ'ά κτυπήματα στην πόρτα εξακολουθούσαν κι' οι έννοιες, μ' έλη τήν κατάπληξη που τ'όυς έπροξένησε ή φυγή τ'ών εύγενών καλεσμένων, έτρεπε τώρα νάποκρίθ'όν 'ς έκείνα. "Άλλωστε γίνονταν δλοένα π'ό επίμονα, π'ό επίτακτικά."

Πρώτος τάποφάσισε ό 'Αρλεκίνος.

— Μήν κινήθητε από εδώ, είπε. Ό Ραντί-Γκρί κι' εγώ θά πάμε νά ιδούμε τί συμβαίνει. Οι φίλοι μας βιάσθησαν πολύ νά φύγουν, ίσως χωρίς λόγο. Θά είναι ή περίπολος. Τ'ό ζωηρό φ'ός τ'ών παραθύρων μας και τ'ά τραγούδια μας θά έκίνησαν τήν προσοχή τ'ης.

Κατέθηκε τή σκάλα με τόν 'Αράπη. Κι' άμα έφθασε στον κήπο, ρώτησε από μέσα:

— Ποιός είναι;

— Περίπολος! άποκρίθηκε απέξω με ά φωνή.

— Και τί άγαπ'ό τε;

— Δέν ντρέπεσθε σ'ός νά κάνετε τέτοιον πατιρντί, 'ς αυτή τήν ήσυχη γειτονία, σ'ε ώρα που έλοι οι άνθρωποι κοιμούνται;

Ό 'Αρλεκίνος ήσύχασε. Γιατ' είχε φοβηθ'ό άλλο πράγμα.

— Μή θυμώνετε, κύριε περιπολάρη! άποκρίθηκε. Θά σ'ός άνοίξουμε και θά σ'ός έξηγήσουμε τί συμβαίνει.

Η πόρτα άνοιχθηκε και μερικοί στρατιώτες έκαμαν νά όρμησουν στον κήπο. Ό 'Αρλεκίνος όμως πήρε κατά μέρος τόν περιπολάρη, — ήταν ένας λοχίας, — κι' άρχισε νά τ'όυ έξηγή πως γιορτάζονταν «έν στενός οικογενειακό κύκλο» οι άρραβώνες ενός φίλου.

— Μά με τέτοιες φωνές; παρατήρησε ό λοχίας.

— Έχετε δικη, άποκρίθηκε ό 'Αρλεκίνος τ'ό παρακάναμε... Η χαρά όμως, βλέπετε, τ'ό κρασί... Έπειτα, έτοιμαζόμαστε και μεϊς νά ήσυχάσουμε, τή στιγμή άκριβώς που μ'ός κτυπήσατε τήν πόρτα.

— Πολύ άργά, κύριε!... είπε ό λοχίας. Θέλω νά ιδ'ό ποι'ό εί- ναι αυτοί που τ'όυς άφίσατε άπάνω, και νά σ'ός καταγγείλω έλους επί διαταράξει τ'ης κοινής ήσυχίας!

— Όχι, σ'ός παρακαλώ!... Κύριε λοχία, δέν θά τ'ό κάμετε αυτό!... Άπάνω δέν είναι παρά ένας σεβάσμιος αίκογενειαρχής, ό σπιτονοικοκύρης, κι' ή κόρη του, άρραβωνιαστικά τ'όυ φίλου μου από δώ.

Κι' έπαρουσίασε τόν Ραντί-Γκρί, που ύποκλήθηκε βαθιά και είπε:

— Καλησπέρα, Κύριο Περιπούλο!

Ό λοχίας όμως φαίνονταν άνένδοτος.

— Θαναδ'ό νά ιδ'ό, έλεγε. Δέ μπορεϊ... τ'ό χρέος μου... τ'ό καθήκον μου... ή ύπηρεσία μου... ή εϋθύνη μου...

Κι' έκαμε νά προχωρήση. Μά τότε ήλθε τ'ό 'Αρλεκίνος με ά καλή ιδέα: "Άνοίξε τήν άγκαλιά του, για νά έμποδίση τόν λοχία και, τή στιγμή που αυτός, προχωρώντας, έπεσε άπάνω του, ό καλός σου 'Αρλεκίνος τ'όυ έχωσε με τρόπο στο χέρι έν' άσημένιο τάλληρο.

Άμέσως, στη στιγμή, ό άγριος στρατιωτικός έγαινε ήμερος σαν άρνάκι. Πάει και καθήκον, και ύπηρεσία, κι' εϋθύνη,

και όλα. Και, όπισθοχωρώντας, έφώναξε: — Ά, τώρα μάλιστα! αυτή τή φορά οι έξηγήσεις σας με πείθουν. Είναι φ'ός φανερό, άσημένιο μάλιστα, πως μου λέτε τήν άλήθεια. Δέν θά ταραξουμε τή γιορτή τόσο τιμίων ανθρώπων! Κάμετε τή δουλειά σας ελεύθερα!

Έκρυψε τ'ό τάλληρο στα βάθη τ'ης τσέπης του και, γυρίζοντας στους στρατιώτες του, έπρόσταξε:

— Έμπρός, παιδιά, μάρς!.. Δέν έχουμε καμιά δουλειά εδώ!

Οι στρατιώτες, σιωπηλοί, μαζεύθηκαν κι' έτοιμάσθησαν νά ξεκινήσουν. Ό λοχίας έχαίρετ'ό τόν 'Αρλεκίνο και τόν Ραντί-Γκρί και τ'ό μικρό στρατεύμα ξεκίνησε για νά εξακολουθήση τή νυκτερινή του περιπολία, προς μεγάλη άνακούφιση τ'ών δυό κατεργηρών.

Γρήγορα-γρήγορα άνέβηκαν στην καμαρά τους, όπου ό κ. Κάσσανδρος κι' οι άλλοι έπερίμεναν με άγωνία.

— Ήταν κλέφτες; ρώτησε ό γέρο-φιλάργυρος. άκόμα τρομαγμένος.

— Ήσυχάστε, σινιόρ Κάσσανδρε! άποκρίθηκε ό 'Αρλεκίνος. Δέν έγελάσθηκα. Ήταν ή περίπολος, που πήρε τ'ό σπ'ίτι σας για κανένα καταγώγιτο. Ό περιπολάρηξ ή όμως, ένας εύγενής λοχίας — εύτυχώς, — θυμήθηκε που μ'ός είδε με ά φορά στο Παλάτι και πήρε τ'όυς στρατιώτες του κι' έφυγε με χίλια παρντόν.

— Δόξα σοι ό Θεός! έκαμε ό κ. Κάσσανδρος με βαθύ άναστεναγμό. Μά γιατί οι φίλοι σας βιάσθησαν

νά τ'ό σκάσουν;

— Άλήθεια, βιάσθησαν λιγάκι, τ'ό όμολογ'ό. Μπορούσαν και νά μείνουν, χωρίς κανένα φοβό... Έβρατε όμως, κύριε Κάσσανδρε, δέν είχαν και πολύ άδικο.

Για φαντασθήτε αν άνέβαινε ή περίπολος και τ'όυς εύρισκε εδώ! Τί σκάνδαλο!.. Ό Βασιλεύς θά ζητούσε νά μάθη... Θάνακατεύονταν ή αστυνομία, ή δικαιοσύνη... Θά πήγαινε στην όργη τ'ό ίνκόνιτ... Καί σ'ε έξης, οι φίλοι μου δέν θά είχαν τήν ελευθερία τους νά ζουν όπως θέλουν. Έννοεϊτε, κύριε Κάσσανδρε;

Αυτά βέβαια δέν ήταν και τόσο εϋνόητα.

(Έπεται συνέχεια)

Ό Περιπολάρηξ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ
ΔΙΑ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ
Το θερμότερον Έλληνικόν Βιβλίον είναι οι:
"ΠΕΤΡΙΔΕΣ ΣΤΟΝ ΚΑΙΟ",
Δραχ. 5 και ταχυδρομικώς 5,50

ΤΟΥ ΒΑΚΧΥΛΙΔΗ:
"ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΑ ΔΩΡΑ",

Πλούσια ή Ειρήνη στους θνητούς
τά δώρα της χαρίσει
Πλούτο τη χώρα και γλυκά
τραγουδία τη γιομίζει.
Η ξανθή φλόγα στους βωμούς
καίει μεριά προβάτων
Και οι θεοί εθροαίνονται
στο μοσχορόδιμά των
Τά παλληκάρια χαίρουνται
τά δημοφά τους νιάτα
Παίζον, γυμνάζονται, γλεντούν,
κέρει, χαρά γεμάτα.
Σε μιά γωνιά ο πολεμιστής
τά όπλα του έχει άρπια:
Σκυρόσασε! και τό πανί
ή άράχνα έχει στήσι
Είς των άσπίδων τίς λαβές
και δεν άκουε πιά τόρα
"Απ" τά γοργά σαπίσματα
ν' άντιλαλά η χώρα.
"Ο έπνος γλυκοκρίματος
στά βλέφαρα δε λείπει
Και στην άγκάλη του ή καρδιά
ξεχνάει κάθε λύπη.
"Αφ' όθεν γίνονται γιορτές,
συμπόσια και κώμοι
Κι' από τραγούδια παιδικά
είναι γεμάτοι οι δρόμοι.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ
ΝΥΚΤΑ
B.

Στην Έλλη
Εύγενη από ένα τρομερό δ-
νειρο" τό μέτωπό μου φλεγό-
τανε σαν να είχα πυρετό. "Άνοιξα
τό παράθυρο για να κλιμακώσω
λιγάκι.
Βρέθηκα στο ίδιο μέρος που
ήμουνα πριν από ένα περίπου
μήνα. Μπροστά μου έκτείνεται ο
Κορινθικός. Με τό φως του φεγγα-
ριού διακρίνεται ή Κόρινθος,
τό κανάλι της και στο βάθος που
άλλοτε ήταν οι δύο βάρκες σήμε-
ρος στέκεται ένας μεγάλος σκυ-
ρός όγκος. Είναι ένα βαπόρι που
περιμένει να περάση από τη διώ-
ρυγα.
Τώρα πιά δεν άκούγεται τό
καυνοιδιόμορφο χείμα, τό άτέ-
λειστο φίλημα της άστελεσσύνης
θάλασσας στην άμμουδιά. Τώρα
ένα παρατεταμένο βογκητό, ένας
όποκοφος κρότος, σαν να βγαίνει
από της γής τά σπλάχνα, ένα
μογγόρισμα συνεχές άκούγεται
είναι τά κώματα που δέρονται την

άκρογιαλιά, που σκάζουν πάνω
στο μουράριο.
Γυρίζοντας τό κεφάλι μου από
την άλλη μεριά, από τό χωριό,
δεν άκούω τίποτ' άλλο από ένα
σφύριγμα, που κάνει ο άγέφυρος
περγώννας μέσα από τά πεδνα
της δεινροστοχίας και μέσ' από
τά τηλεγραφικά σύματα.
Τί θύελλα, Θεέ μου!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ
ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΦΑΡΑΘ...

Θεέ μου! Θεέ μου! "Υψιστε
και Μεγαλόδυναμς! Τί τράβηξαι
τί έπαθα, και πως ξημερώθηκα
άπόψε;
Εξέρτε τί θα πη να φής καλά,
νάχης στομάχι γερό, και συνεπώς
να χονέφης καλά, νάχης κρεβά-
τι έξοχο, και να τερωθής έπί-
νω σαν τέλειος Σουβαρίτης
να σούχεται γλυκά-γλυκά ο ύπνος
να μη έχης ούτε υψίλλους γυμνα-
σμένους είς τό αίμα, έπίνω στο
σώμα σου, ούτε κοριούς να κυ-
κλίζου τό αίμα σου σαν άπορο-
φρητικός άντλής, ούτε κουνούπια
να σφαιρονίζου από πάνω σου,
σαν έπιβατικά χωρίς πιλότο
αεροπλάνα, και όμως να μη σ'
άφινουν να κοιμηθής...

Μά ποιοι; Ποιοί!... Και μέ-
ρωπάτε άκόμα ποιοί; Νά αυτοί
οι άλειτούργητοι, οι δολοφόνοι
της ηρωίας, οι βάνδαλοι της συ-
νομίας, οι Γερμανοβουλγαροσλο-
βοί των δρόμων, ο...ο...ο...ο... ο
ρασίβιοι των... πόλεων...οι αιώ-
νιοι καταδρόμοι!!!
Γελάτε ε; γελάτε;
"Ηθελα ναθε στη θέση μου να
δοίμμε άγ να γελούσατε και δεν
θά στωίνατε τά μάτια σας στον
σφρανό για να ρωτήσετε τον Σα-
βαώθ με παράπονο:
—Γιατί, Θεέ μου, έτιμώρησες
με δέκα πληγές τον Φαραώ, και
δεν του έστειλνες μιά και μόνη,
για να τον φέρης σε θεογονασία!
"Ας του έστειλνες, άλήθεια, τους
καταδρόμους μονάχα, και δεν ήταν
άγχη να στείλεις άκριδες, βα-
τράχους, διαβόλους και άγγέλους.
Φαίνεται όμως πως οι κατα-
δρόμοι, και μάλιστα τό καινούρι-
ο φυντάκια, είναι τέτοια φοβε-
ρή πληγή, που κι' ο Θεός ληψή-
θηκε (την Αίγυπτο και δεν την
έστειλε ούτε του Φαραώ!

Τεύθρας
ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
"Ήταν έντεκα ή όρα, βράδυ.
"Ανεβήκαμε να κοιμηθούμε κι,
έγω, κατά τη συνήθειά μου, βγί-
κα έξω στην ταράτσα, και κοίτα-
ξα τον ουρανό.
"Εκείνη την ώρα άκριβώς έ-
βγαινε τό φεγγάρι, πάνω άπάντα
στερογγυλό βουναλάκι, κι' άργί-
ρωτα τά πρώσινα φύλλα της κλη-
ματαριάς, που περιούκλωνε τά
κάγκελλα της ταράτσας.

Με τίς άργυρωπές άστίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχονε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαύρες ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρός στο
φαιδρό, τό γλυκό φως του άραιού
αυρού.

"Εστάθηκα άρκετήν ώρα έτοι-
ς αΐτη την έκτοση, ως που άκου-
σα άξασφα τη φωνή της μαμμιάς—
που δεν την είχε άκόμη πάρει ο ύ-
πνος.—να μου φωνάξη: "Ελα μέ-
σα και κάνει ψύχρα άπόψε."
"Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' έννοιας έκείνη τη στιγμή
σαν ύπερφα ξαφνικά άπάντα
υψλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοδυωμένη που γυρίζε κά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφίνοντας πίσω τό φεγγάρι
να χερουλούξη την άμορφη φύση.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

16. Ποία είναι ή κυριώτερά σας
έλλείψις;
"Ελλίς! Μονάχα τά ερεπίπια της
σώζονται. (Σεπασμένος Δόρδος).
Νά βασιλεύη στον κόσμο "Α-
γάπη, Χαρά, Ειρήνη".
(Τσαγ. της Λευτεριάς)
17. "Έχετε φίλους και φίλας ει-
λικρινείς;
"Όχι τη σκιά μου! (Φαδρός)
"Πως δεν έχω! Μιά όμως: τη
συνειδήσή μου (Σεπασμένος Δόρδος)
18. Ποία είναι ή πλέον εύχάρι-
στος στιγμή της ημέρας σας;
"Δεν έχει ή έντυχη ώρισμένη
ώρα. (Τσαγούδα της Λευτεριάς)
"Η νύξ, ή μελανότερος, καθ'
ήν θαυμάζω πάστα. (Αιδτ. Αοτή)
19. Ποιον ιστορικών πρόσωπων
θαυμάζετε περισσότερο;
"Κατ' άρχήν δεν σιγηθίζω να
θαυμάζω κανένα. (Περακλήτριον)
Τους ήρωας που έπασαν για
μάς στο 21! (Χρυσή Άκτίς)
20. Ποιον ήρωα μυθιστορίας
ή δράματος συμπαθείτε περισσό-
τερον;
"Ο Παύλε, ο Βιργινία, ος της
"Αρετής στολίδια. (Αιδτ. Αοτή)
"Όχι έντιν αυτοίς άρεθμός ή μέ-
τρον ή άλλη οιαδήποτε μονίς.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

"Αν έχετε δρεξη να συγκλη-
θήτε, διαβάστε τό μικρό αυτό διη-
γηματάκι:
Μιά φορά, ένας τσαγγάλης βρή-
κε στο δρόμο ένα μικρό πουλάκι,
που είχε πέσει από τη φωλιά,
και τό περιμάζεψε, τό γιάτρεψε,
γιατ' είχε σπάσει τό ποδαράκι
του, και τό βόλεσε στο μαγαζάκι του.
Κάθε πρωί τό πουλάκι έβγαινε,
έκανε τον περίπατό του και τό
βράδυ ξαναρχότανε.
Μιά μέρα όμως έφυγε τό πρωί
χωρίς να ξαναγυρίση τό βράδυ...

Πέρασαν πολλές μέρες, πολλές
έβδομάδες, χωρίς να φανή τό
πουλάκι. Κι' ο τσαγγάλης τό πήρε
πιά άπόφαση πως, του συνέφερε
κανένα δυστύχημα.
Μετά δύο μήνες όμως, ένθ' έρ-
γαζότανε στο μαγαζί του, μπαί-
νονταν με όρμη άπ' τό παράθυρο
καμμάτα δεκαριά πουλάκια με
τή μάνα τους. "Ήταν τό πουλάκι με
τά παιδάκια του, που ήλθε να
εύχαριστήση τον τσαγγάλη για τή
σωτηρία του!

(Έκ του Γαλλικού)
Λαδωμένος Ποντικός

ΕΙΡΗΝΗ

"Όταν ο "Αδης χόρτασε
την τρομερή του πείνα,
Στό βουρκαωμένο ουρανό
του φοβερού πολέμου,
Πρόβαλε της άγαπητής
Ειρήνης ή έλλά.
Κι' άμέσως ξεπετόχτηκε
από τό ζυωμένο
Με όπλα όλων των έθνων
χώρα της μαύρης γής,
Χρυσή και κρινοδάκτυλη
ή θεά "Ελευθερία.
Σ' αυτήν την ιερή στιγμή,
την πολυποθυμένη,
"Αλλάζουσε γλυκύτατο
κι' άγκάδιο φίλι.
Της Πόλης ο Δικέφαλος
κι' ή Σταυροφορημένη.

ΔΥΟ ΠΙΑΤΑ ΑΠΟ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ

"Ένας κύριος είχε προσλάβει
στην ύπηρεσία του ένα μικρό ο-
πηρέτη, πολύ βλάνα.
Μιά μέρα τον έστειλε 'ς ένα φι-
λο του, να του πάγη μερικά
φρούτα, τά όποια έβαλε μέσα σε
δυό πιάτα από πορσελάνη. Στο
δρόμο όμως ο μικρός άφησε να
τό πέση τό επάνω πιάτο και
να του σπάση. Τότε κλαίγοντας
γύρισε πίσω στον κύριό του και
του διηγήθηκε τό κακό.
—Μά πως, τον ρώτησε ο κύ-
ριός του, κατώρθωσες να τό σπά-
σης; —"Νά, έτσι", άπαντή ο μι-
κρός και άπνιξε και πέφτηκε και
τό άλλο πιάτο!
(Έκ του Γερμανικού)

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο δάσκαλος του πιάνου στην
καινούργια μαθήτριά του:
—Μη κτυπάς έτσι δυνατά τό
πιάνο-θά σκαρψι έτσι χορδές.
—Μπιά! δε με κωιάζει, γιατί δεν
είναι δικό μας.
—"Αλλά;
—Τό έχουμε με νοίκι.
"Εστάλη από τον Μεσοπολεμύ
* * *
"Ο Κοιμωκεραλάλης άπαντή
στο δρόμο κάποιον και τον παί-
νει για ένα φίλο του, που είχε
να τον ιδή καιρό.
—Τί κάνεις, Νίκο; του λέει.
έσύ, άδελφέ, άλλεςες τρομερά!
—Δεν λέγομαι Νίκος, λέγο-
μαι Δημήτριος.
—Μπιά! μά και τόνομά σου
άκόμα άλλες;
"Εστάλη από της Γλυκιάς "Αγαμέμνης

Στρατηγός Δέβετ:—Έ-
μαι ένα παιδί, που είναι έξυπνο
μέχρι κουκαμάρας.
Ξεπεσμ. Δόρδος:—Κι'
έγω έξομα ένα άλλο, που είναι
κούτο μέχρις έξυπνάδας!
"Εστάλη από του "Ελληνικού Κλέους

"Η θεά του Τοτού είναι άρρω-
στη. Κι' ο Τοτός παρακαλεί στην
κρυσυχή του:
—"Αχ, Θεέ μου! κάνε να ζήση
ως την Πρωτοχρονιά!
"Εστάλη από της "Ατρομής. "Αματόνος

ΕΠΙΘΥΜΑΙΟΙ ΔΙΗΓΗΤΙΣΜΟΙ

"Ο συνοδοιπόρος την Λύση με 10 λεπτά
τό λήθη άπλως μέρας εις την Κλήση.
"Εάν θέλη να δημοσιευθή και τό-
τόμα του εις τους Δύτας, πρέπει να έ-
σπείση λεπτά 25 εις γραμματόσημον.
α.) Παιγνιον
"Εστάλη από τό Φίδο του Λεβάντα

ΜΕ	ΔΕΥΣ	ΠΑ	ΜΝΩΝ	ΜΕ
	ΤΡΟ	Ι	ΧΙΑ	
	Α	ΔΣ	Α	
ΑΙ	ΚΛΟΣ	ΓΑ	ΝΕΥΣ	ΔΟ

β.) Λεξιγριφος
"Εστάλη από του Κέδου "Εροφ
Γράμμα είναι τό πρώτο μου
Καθώς τό δεύτερό μου
Τό τρίτο μου ένα νησί
Και έσο άσχημότατο
Θά ιδής στο σύνολό μου,
"Όπου τό μοιάζεις και έσύ...

γ.) Διά τους Γαλλομαθείς
1. Sans voyelles
"Εστάλη από της "Ελπίδος των Σκαλαβαν
mintz-st-ich
2. Calemhour
"Εστάλη από τό Τσαγούδι τ. Λευτεριάς
Quand six colonels sont réu-
nis et qu' aucun d' eux ne par-
le, quel est le supérieur?

Αύστες του 54ου φύλλου
α.) "Ομηρος, "Οράτιος, "Οβί-
διος.—β.) Αί "Ηπειροί είναι πέν-
τε.—γ.) PLUMB (Γραφικ, μα-
λίη, ΠΥτε, feMme, ηβυ.)

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

"Ο "Αγγελος της "Αγάπης (με 60
είκόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς
δρ. 9.
Τό "Θμα του "Θόδου (με 20
είκόνες) δρ. 5 και ταχυδρ. 5,50.
"Η Μούσα των Παιδων (ποιή-
ματα) δρ. 2 και ταχυδρ. 2,30.
"Η Νίνα (με 20 εικόνες) δρ. 5
και ταχυδρομικώς 5,50.
Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδια)
έκαστον δρ. 0,50 και ταχυδρ. 0,55.
Πρώς ο Νικίου (με 24 εικόν-
ες) δρ. 5 και ταχυδρ. δρ. 5,50.
"Ο Αυγεοκόπλης (με 24 εικόν-
ες) δρ. 5 και ταχυδρ. δρ. 5,50.
"Υπερ Πατριδος (με 24 εικόν-
ες) δρ. 5 και ταχυδρ. δρ. 5,50.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΛΗΘΗΡΙ
**Περνούν οι εφοδιαζό-
μενοι με τόμους της**
«ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
"Αθήνα, την 7 Δεκεμβρίου 1919.
Στερεότυπον: Δέν άπαντώ εις ε-
ρωτήσεις και άπορίας, που εύ-
κολα βρίσκει κανένας την άπάν-
τησιν και την λύσιν στον "Οδηγόν
του "Συνδρομητού", άμα τον δια-
βάση προσεκτικώς.

ΤΟ περασμένον Σάββατον άνευ-
σθή υπό του Τέλλου "Αγρα κι' έφη-
φίσθη τό Κρατατακόν του "Ερσι-
ατικού Συλλόγου της Διαπλάσεως.
"Ίδου έν συντόμω αι κυριώτεροι δια-
τάξεις: "Σκοπός του Συλλόγου είναι ή
διά των ίδιων του μέσων άναδείξει
θεατρικών έργων υωτέρον "Ελλήνων
συγγραφέων (έλων των έποχών δηλα-
δή, εκτός της αρχαίας κλασικής). Αί
παραστάσεις θά δίδονται άπολυματι-
ναι εις έν οινυδύησιν των έν "Αθήναις
θεάτρων (τρεις έως πέντε τον χρόνον,
κατά τάς περιστάσεις) Αί εισπραξεί-
των, άφαιρουμένων των έξόδων, των
ποσάτων του συγγραφέα (όπου είναι
άπαιτητά) και ενός 10 ο) πο) σχη-
ματισμόν κερφαλιού, θά διατίθενται
έπίερ σκοπών κοινωνικών (φιλολο-
γικών, έκαιλιτεχνικών, παιρησιακών,
φιλανθρωπικών κτλ.) Οι έταίροι δε,
θά πληρώνουν τίποτε. Οι έταίροι δια-
ραύονται εις "Ιδρυτάς και εις Μέλ-
ηθρατά είναι όσοι έδωσαν συμμετο-
χήν πρό της ψηφίσιας του Κρατατακί-
κού. "Όσοι έξ αυτών δεν έχουν θεατρί-
κόν ταλέντο, δεν θά παίζου, άλλα θά
βοηθού τον Συλλογον άλλως. Μέλ-
ηται οι εισπραχόμενοι κατόπιν, δι' αί-
τήσεως, δοκιμασίας και ψηφίσιας υπό
των "Ιδρυτών. (Οι θέλοντες δηλαδή
εις τό έβξ να γίνου μέλη, θά κάνουν
μίαν αίτηση, θά εξετάζονται άν έχουν
ταλέντο και οι "Ιδρυτάί πλέον διαπα-
ραίξουν περί της παραδοχής των)
Διευθυντής έν γενετικών εργασιών του
Συλλόγου, εκτελών και χρέη ταμίου,
θά είναι ο κ. Γρ. Σενόπουλος, βοη-
θούμενος από δύο "Ιδρυτάς γραμματείς,
Τριμλή: έπιτροπή από "Ιδρυτάς θά
έξελεξη την διαχείρισιν κάθε περι-
στάσεως. Τίποτε άλλο σκούδιον.

Τό Κρατατακόν αυτό υπεγράφη
από τους παρόντας: έννοσίδου "Εταίροι:
και θά υπογραφη από όλους τους έ-
χοντας ήδη δηλώσει συμμετοχήν άλλ'
απουσιάζοντας. Αιότοι, ως έπαμεν, εί-
ναι οι "Ιδρυτάι, άνερχόμενοι έν όλω
εις τριάντα.
Συγχρότ' άπ' όλες τίς φίλες μου
μόυ γράφει ή Μικρά "Ηγεμονίς. Γοία
άρατα γραμματείς της έχουν συγκε-
τρωθή και αυτήν την έβδομάδα. Νά
μου φιλήση την άδελφούλα της και να
τη: πη ότι μόνον "Ελλημικό ψευδώνυμο
μπορεί να πάρη. Πολύ με θυσνητή-
σαν αυτά που μου γράφει για την ά-
λησημόνητον φίλη μας Μαρίαν Α.
Κοψ, που ήταν γνωστή στον κύριο μου
με τό ψευδώνυμο Χρυσάνθεμον φέτος
και Δευκή Παριστερά πέρυσι. "Η
καίμη μου, πσο άλήθεια μάγαπού-

σε! "Από και άρρωστη άκόμα, στο
στρώμα άπ' όπου δεν ξανασηκώθηκα
πιά, έφρόνιζε για μένα και με σύ-
σταινε στις φίλες της! Και αυτό που
συμνηστική: "Η γιαγιά της, που ή-
φερε τόσο μάγνησες, τη; έβαλε στο
φέρετρό ένα χρυσόδεμένο μου τόμο,
για να τό έχη μαζί της και στον
τάφο!...
Και σύ, "Ελληνικό "Ιδρυταίο, βλέ-
πω με χαρά μου πως με θυμάσαι
πολύ συχνά. Σου έστειλα 6,τι έκζητησε
με τό γράμμα σου της 2) "Ιουλίου.
Γι' αυτό που μου γράφει: στο άλλο,
δν δηλ. οι "Φοιτητάι είναι μίμησις
του "Ιταλικού "Αντίο Νεότης", σου
άπαντώ, ότι τό μόνον κοινών μεταξύ
των δύο έργων είναι ότι οι ήρωές,
των είναι φοιτητάι. Τό έργο μου:
του κ. Σενόπουλου είναι άρχαιότερον
του "Ιταλικού, διότι οι μόν "Φοιτη-
τάι έσχεδιάσθησαν πρό άκαταίας, ά-
ναγγέλλονται: δε και εις τό έξωφύ-
λλον του "Α' τόμου του "Θεάτρου Σεν-
όπουλου", τυπωμένου τό 1913, τό
3) "Αντίο Νεότης" έπίχρη τό 1917.
Τό ζήτημα λοιπόν της προτεραιότητος:
είναι λυμένον και μένει τό ζήτημα της
υπεροχής. "Ε, όλοι όσοι είδαν και τά
δύο έργα εύχαριστήθησαν περισσότερο
στο: "Φοιτητάς". "Ο πιο άισθητός
και σοβαρός, κριτικός των, ο κ. Γ. Ν.
Παλιτή, έγραψεν εις την "Πολιτείαν:
"Οι "Φοιτητάι είναι έργον άτυχημέ-
τως άνωτέρον και έυσυνότερον από
τό "Αντίο Νεότης".
"Αλλά! ιδού τί γράφει και εις τον
"Τηλέγραφον Πατρών ο έν "Αθήναις
άνταποκλιτής του και καλλιός μου φί-
λος κ. Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος: (Την
ένθουσιώδη αυτήν κριτικήν μου την έ-
στειλαν έκείθεν ή "Ανυπόταχτη μ' ένα
κολακαστικώτατο γράμμα για τον συγ-
γραφέα, ο όποτος την υπερυχησάται")
"Τό "Αντίο Νεότης, λεπτόν και
χαριέστατον έργον, πλησιάζει πραγμα-
τικώς τον τύπον του κλασσικού εις τό
"Έθος του. "Αλλά του κ. Σενόπουλου
οι "Φοιτητάι είναι αυτό τόυτο τό
κλασσικόν διά την "Ελλάδα, διότι
περι έλληνικών ήθων και έλληνικού
φοιτητικού βίου πρόκειται. Αί' αυτό
και τό ιταλικόν έργον παρήγαγε μέν
αίσθησιν έν "Ελλάδι, δεν μίς συνετέ-
ραfen όμως όπω: οι Φοιτητάι. Αυτό
είναι ή ειδική της ζωής μας... Τό
επιπλασματικό και πάλιν: Οι "Φοιτη-
τάι" είναι έργον κλασσικόν εις τό ε-
δος; του."

"Η "Ανυπόταχτη μου γράφει άκό-
μη, ότι μερικά νέοι ερασιτέχναι, εις
τάς Πάτρας, σκοπεύου να παραστή-
σουν την "Φοιτητικήν Σίνεση", ύπερ ά-
νεγέρσεως άνδράτων: εις τον Γερμανόν.
Και μ' έρωτώ άν έχουν τό δικαίωμα.
Βίβλια δεν τό έχουν, ά, δεν του; τό
δύστη ο συγγραφέας. "Ο νόμος προστα-
τεύει τά θεατρικά έργα και μετά παρά-
στασις "Ελληνικού έργου, χωρίς την ά-
δειαν του συγγραφέως, ήμπορεί, τη
αίτησιν του, να έμποδιση από την
έισαγγέλιαν και την "Αστυνομίαν,
"Αλλά ο σκοπός αυτών των ερασιτε-
χνών είναι τόσον εύγενής, ώστε ο συγ-
γραφέας δεν θά τόρ; άρηθή την ά-
δειαν, ά, του την ζητήσου, έννοείται,
παραδέχων, χάριν του σκοπού, άν τό
έργον δεν θά έμφανισθή με την άπαι-
τουμένη καλλιτεχνικήν τελειότητα.
"Ίδου οι άραίοι στίχοι, τους όποι-
ους έπέμψουσιν εις τον Μικρασιήτην οι

πόνοι των παιδιών, που περιγράφονται
στο "Χωρίς Οικογένεια":
"Ω Πόνε, ά μεγάλη
των άνδρώπων Τόρανε!
Δέν φτάνει μόνο αυτός που πήρανε
τό βάρναμά σου πιά να βασιλεύης;
"Ω, ά, τα τά μιμού,—δέν είναι
κόμμα;—τά παιδιά!
Μη μέσα στην άδολία τους
την παιδαίωσιν τους καρδιά,
Τά μάθη σου βασιλεία χίλις!
"Έχεις δικαιο, Κοσμοκράτορ. "Η
δρ' άκούων 442 "Ασκήσι; (Γέτρο;
του 32ου φύλλου) είναι από την Σολ-
λογήν της Κοσμοκράτορος "Ελλάδος
και κατά λάθος παρελέθη ή δευ-
τέρα λέξις. Αί παραγγελίαι σου έτετα-
λέσθησαν. Πολλά χριστίματα.

Νά, Μαγνητικόν Σελήνηος, είναι
όπως τό γράφει; άκούεις: "Εί; τό τε-
ραδία του των Μ. Μικρών Μυσι-
κων πρέπει.—ή ήμπορεί, —να γράφη
κανείς πέντα τις; αυτές άπενήσεται,
διότι πία είναι ή γνώμη, μία ή ιδέα
έκεί; πλέον ά, με τό αυτό προσω-
πον, έπιτάλαση διά δεύτερον φοράν."
Πρόσοψη Μανεδών, διά την αυ-
ξησιν των σελίδων του φύλλου και άνα-
λόγως της συνδρομής, δεν είναι άνάγ-
κη να γίνει Δημιούργημα. Ξέρω
καλά ότι όλοι οι φίλοι μου θέλου την
Διαπλάσιν των δυοδεκασειδών ή δεκαε-
ξασειδών, και θά την κάω. "Αλλά
δεν είναι άδύνη καιρός. Λέγουσιν όλα τά
δελτά και όλα τά τεχνικά μέση, ένκα
των περιστάσεων.

Πατριωτική "Ενωσις, τό γράμμα
σου με συνεάλγησε. Πολλ πρόβλημα; σε
συγχωρώ, άφού φαίνεται τόσο μετα-
νοήμενος για τό λάθος σου... Διαβάσε
τό διήγημα, δεν είναι για δήμοσιεύση,
μπορείς όπω; αρχώσα να μου στεί-
λεις; μικρότερα δοσίμια σου για τη Σε-
λίδα. "Ο κ. Σενόπουλος; σ' εύχαριστεί
πολύ για τό δεύτερο γράμμα.
"Έτοιμοι έγώ είμαι, Αλλά, είναι
βέβαια συγχωρημένοι... Συμμερίζομαι
τη χαρά σου για τους δικούς σου είδες
και, έκ τώ, πρότερον, για όσους θά
έβξ. "Αποστομώθ δε να σε ιδώ κι'
έγω και να σε γνωρίσω, τον εύτυχι-
αμένο έντιμο Σεπτέμβρη που θά έλθης
έδώ και σύ να γίνει φοιτητής.

"Αρατάς "Επιστολάς μου έστει-
λαν αυτήν την έβδομάδα και οι έβξ:
Κόρη της "Αρλοβής, Δένα, "Εθνητή
"Αναγέννησις, Κυνέροια, Χρυσανθή,
Γαλιόσις "Οδρανός, Τριμητήν Γαλα-
ρόληση και Θεμιστοκεία.—"Ετε-
λέσα τάς παραγγέλιας των και του; εύ-
χαριστώ όλους για τά καλώς λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα Ψευδώνυμα: Μαγεμένο
Βοιά, κ. Προνομι διαμάντι, κ. (...)
"Ανθος Μάτου, κ. (ΑΝ). Λαζουνη
Πατριός, ά. (ΝΡ). Γαλιόσις "Οδρα-
νός, ά. "Εθνηκόν "Ερωτήσιον, ά.
(ΣΜ). Βασκοπούλα του Σποσιβίου,
κ. (ΝΟ). Αδκασιγνήσις, κ. (3);.
"Αιντά, κ. (ΟΠ). Γιά τη Λευτεριά, ά.
Ροδα του "Ηλιοβόλου, ά. (ΤΜ).

Με τίς άργυρωπές άστίνες που
σκορπούσε τριγύρω, έχονε παν-
τού τη γαλήνη, και τό άγριο έκεί-
νο σκοτάδι που δεν έμπνέει πα-
ρά λυπητερές και μαύρες ιδέες,
σβύστηκε, χάθηκε μπρός στο
φαιδρό, τό γλυκό φως του άραιού
αυρού.

"Εστάθηκα άρκετήν ώρα έτοι-
ς αΐτη την έκτοση, ως που άκου-
σα άξασφα τη φωνή της μαμμιάς—
που δεν την είχε άκόμη πάρει ο ύ-
πνος.—να μου φωνάξη: "Ελα μέ-
σα και κάνει ψύχρα άπόψε."
"Η φωνή της με διαπέρασε όλη,
κι' έννοιας έκείνη τη στιγμή
σαν ύπερφα ξαφνικά άπάντα
υψλό μέρος, και μισοτρομαγμέ-
νη, μισοδυωμένη που γυρίζε κά-
λι στην πραγματικότητα, μπήκα
μέσα, άφίνοντας πίσω τό φεγγάρι
να χερουλούξη την άμορφη φύση.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

16. Ποία είναι ή κυριώτερά σας
έλλείψις;
"Ελλίς! Μονάχα τά ερεπίπια της
σώζονται. (Σεπασμένος Δόρδος).
Νά βασιλεύη στον κόσμο "Α-
γάπη, Χαρά, Ειρήνη".
(Τσαγ. της Λευτεριάς)
17. "Έχετε φίλους και φίλας ει-
λικρινείς;
"Όχι τη σκιά μου! (Φαδρός)
"Πως δεν έχω! Μιά όμως: τη
συνειδήσή μου (Σεπασμένος Δόρδος)
18. Ποία είναι ή πλέον εύχάρι-
στος στιγμή της ημέρας σας;
"Δεν έχει ή έντυχη ώρισμένη
ώρα. (Τσαγούδα της Λευτεριάς)
"Η νύξ, ή μελανότερος, καθ'
ήν θαυμάζω πάστα. (Αιδτ. Αοτή)
19. Ποιον ιστορικών πρόσωπων
θαυμάζετε περισσότερο;
"Κατ' άρχήν δεν σιγηθίζω να
θαυμάζω κανένα. (Περακλήτριον)
Τους ήρωας που έπασαν για
μάς στο 21! (Χρυσή Άκτίς)
20. Ποιον ήρωα μυθιστορίας
ή δράματος συμπαθείτε περισσό-
τερον;
"Ο Παύλε, ο Βιργινία, ος της
"Αρετής στολίδια. (Αιδτ. Αοτή)
"Όχι έντιν αυτοίς άρεθμός ή μέ-
τρον ή άλλη οιαδήποτε μονίς.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

"Αν έχετε δρεξη να συγκλη-
θήτε, διαβάστε τό μικρό αυτό διη-
γηματάκι:
Μιά φορά, ένας τσαγγάλης βρή-
κε στο δρόμο ένα μικρό πουλάκι,
που είχε πέσει από τη φωλιά,
και τό περιμάζεψε, τό γιάτρεψε,
γιατ' είχε σπάσει τό ποδαράκι
του, και τό βόλεσε στο μαγαζάκι του.
Κάθε πρωί τό πουλάκι έβγαινε,
έκανε τον περίπατό του και τό
βράδυ ξαναρχότανε.
Μιά μέρα όμως έφυγε τό πρωί
χωρίς να ξαναγυρίση τό βράδυ...

Ἐπίδα, Χιώνι τ. Ἰδ., Βαρωίδα, Ἑλλ. Τρόσι, Κολόμπ., Χιονογεννημα., Μασατρίαν, Κουρέλι, Γελοιογεν., Μητε. Κουρονγ., Μεσ. Ακτιν., Ανυπόσι., Τεύθρ., Ζιλό., Γορ. Φαροσπ.—δὲ Κιλλικιαντάρως μετ' Ἀσπρ. Γάτ., Φιλόσι. Ἑλληνα, Τριμη. Τουφ., Ἄσπρ. Κελαύδιστον, Φρόνι., Γυφτοπούλι., Κολόμπων, Σουγγαράν, Γόττιπρ., Τσαχπίαν, Κυκλαϊκόν, Μπρονέτι., Δουσιανόν.—δὲ Ρόδιος Ἄγγελος μετ' Σερ. Ἀδρ., Φαίδρον, Φίδρο τ. Δερ., Νουσιάλ., Ἰάδων., Φρόνι., Ἰδανικόν., Ἀντιση. Ομορ., Ἀριελ, Γάων, Διήθρ., Κελαύδιστον, Ἐπρασ., Παιό. Καρδ., Κόκκων, Ζινέτι.—δὲ Ἐλεχρονος μετ' Κόρην τῆς Ρόδου, Δοξασίμου 27, Νάβρ. Ἄλση, Ἀριελ, Ἰκκεντιονόν, Κυθός., Μασατρίαν., Μυνη., Τροσεύ.,—Ὁ Στανεγιώσ τοῦ Ἀύου μετ' Ἀγ. Σοφία, Μαρίδα τ. Ἀγ., Ἀνυπόταχτη.—δὲ Ἀτρώμητος Θελασσομάχος μετ' Κόκ. Βράχ., Ἀγρ. Τισπ., Τσαχπίαν.—ἡ Ἀστροφεργιά μετ' Δευκ. Ἀστ., Πελίγ. τ. Ἄδων., Κόκ. Κερασ., Ναντιόπαιδα.—ἡ Ζωηρά Ἀτίσι μετ' Πρίγν. τ. Γέλιον, Ζιζάν. τ. Σχολ., Λαφροστ. Βουλγαροστ., Ἐλιμίνων.—δὲ Ὀμπερος μετ' Ψωφιδ., Σερ. Ἀδρ., Ἀρ. Χηρ. τ. Φιλ.—ἡ Τριμηλία μετ' Τραγ. τ. Δευκ.—Σεπρ. Ἄλση, Φλαμια. τ. Δευκ.—ἡ Ἡρωική Σάμος μετ' Ἀριελ, Θίμ., Ψη., Ἀνεμοστρόβι.—τὸ Πρωϊκὸν Διαβολόν μετ' Ὀμηρ.—Ἐνδ. Ἑλλάδα, Κόκ. Λορινκόβε.—ἡ Γοργή Φαροπούλα μετ' Ἀάφ. τ. Μουσα., Τρελ. Καστ. Μ. Ἡγεμονίδα, Ψηλὰ Βουνά, Ἄσπρ., Ἐλιμίνων, Ἀγιοποστολί., Ἀνυπόσι., Ἡλιονόν.—ἡ Καθίβια μετ' Κορφατοπ., Νόρα, Παιό. Καρδ. Φρόνιων, Μαρίδα τ. Ἀγ., Μπρονέτι.—τὸ Ἀεροναυτοπούλο μετ' Ἐπ. τ. Σκλ., Ἄσπρ. τ. Λαμαρ.—δὲ Μακεδόν. Πρὸς Ἰσπ., μετ' Νόμφ. τ. Οἰόμπ., Μυστηρ. Ἰσπότη., Καλλίγρ. Γαύδ., Ναντιόπαιδα.—τὸ Τορπίλοβόλον II μετ' Ρόπανο, Πομερ. Ψη., Μικρὸν Διαπλάσιον.—ἡ Ἑλλάς τῶν Ὀνείρων μετ' Ἀριελ, Φίδρο τ. Δερ., Σερ. Νεαν., Ρεζεντιαν.—τὸ Γιά τῆ Ἀσιαντρία μετ' Ὀνείρω. Δευκ., Τραγ. τ. Δευκ., Δευκ. στ. Σιλ., Ἀσιαντρία.—τὸ ΚαλλιφρανοΓαϊδοεικόν μετ' Βασίλ. Χαλάρ, Σεπρ. Ἄλση, Ναντιόπαιδα.—δὲ Πλοιαρχος Ἐίδεν μετ' Πανελ. Ὀνείρω, Ἄσπρ. τ. Λαμαρ.—Ἰδαίος τ. Ἐλιμίνων.—τὸ Χαλὸς Βόσπορος μετ' Βοσκογρίτιδα, Νερόβιδα τ. Βοσπ.—ἡ Ἀγρομπελιε μετ' Ἰντραβιέλ., Ζινέτι.—ἡ Ἀνυπόταχτη μετ' Σερ. Ἀδρ., Ἰσπότη. δι. Βοδρδ, Κυπρ. Ἀστέρα, Κυθός., Τριανταφυλλένιαν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φίδρο τοῦ Δεβάντι (δὲ τὰ ποίμα σὺ προσεχέσι) Τριμηλίαν καὶ Ἡρωικὴν Σάμον (ἡ Κ. Μ. δὲν ἔχει ψευδώνυμο) Ἄσπρ. καίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις ἀπὸ τῆς Πόλῃς Κ. Γ. Ἄγγρ. (γαί.) Ἀεροναυτοπούλο (ἔστειλε ὁρθότροπον εἶναι ταξίδι· ἀλλὰ ὑποτασσόμεθα στῆ συνήθειαν ποῦ τὸ θέλει ταξίδι ἢ ταξίδι). Συμνησιακὰ Ἀπρονιότι (ὠραίο τὸ γράμμα σου ἔλαβα τὰς 15 καὶ ἐπωτόθη ὁ λογαριασμός) Δοξασίμην Φουσανιλλαν (ἔχει καλῶς) Μυστηριώδη Ἰα-

πότην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ εἶχε πλῆρον δημοσιευθῆ) Ἀντισίμω Κλαράν (ἔστειλε) εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1914) Ὁραολάν. Ἑλληρῖδα (ἔστειλε καὶ 1—31) Νικητὴν Στρατάχην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἐλεῦθερον εἶναι) Ὀμηρον (εὐγε) Ἐπλερονον Ἑλληνοπούλο (τὰ ἔλαβα, θὰ λάβω) Ἡλιον τῆς Ἀδέης (δὲ τομῖδια II. Πνευματ. ἔστειλε τὴν 6 Ἀγ.) Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου (ὄχι 10, ἀλλὰ 15 λεπτά κρέπαι νὰ ἐσωκλήρης σὲ κἀθε τετρ. Μ. Μυστικόν) Διοβολάν τοῦ Γυμνασίου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλε) Ψωφιδά (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πρωϊκὸν Διαβολόν, Σεπσορ. Ἀρόδον, Ἀστροφεργίαν, Ἀπελευθ. Μικροασίαν, Ροδοπλασμένην Βοσκοπούλαν κτλ. κτλ. Ἐνδοθον Νίην, Ἰσπότην τῆς Τύχης, Δεσποινίδα Ἀρλεκίνον, Ἄλση, Ὀδρανὸν Ὀθλον (ἔστειλε.) Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 5ην Ἀυγούστου, δ' ἀπατήρησα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἰτίσεις δικταὶ μέχρι 29 Ὀκτωβρ.

495. Δεξιόγραφος
Τὰ μαλλιά σου πρώτα, λῦτα, Κι' ὕστερ' ἄρθρο θηλυκὸ, Καὶ ψηλὰ σὲ σφύραμα κόττα Νὰ βυῆς ἄστρο φοδιρό.
Ἐστὴν ὑπὸ Παν. I. Δαμηλάτη

495. Στοιχειώγραφος
Κάποιον θηρίου νεογνὸ Ἀπάντησα μετ' ἕμερα ἀπὸκάς τῆ μηχανάρα, Κεφάλι κόβω καὶ λαμῶ, Κι' ἄπ' τῆ χαρὰ μου ἀρχίζω Τραγοῦδι νὰ τονίζω.
Ἐστὴν ὑπὸ Παν. I. Δαμηλάτη

497. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός
Τὰ ἑπτὰ ἄστέρια Ἀναγραμματίζω Καὶ βουνά, ἄπ' τὰ αἰθέρια Τώρα διασχίζω. Τῶν κορφῶν τους τῆ σειρά Ἄλιγο ἀνακατεύω Κι' ἀκουσίμω Βασίλην Ἄπ' τοῦ; Μύθου κλέβω.
Ἐστὴν ὑπὸ τ. Λαρεντιῆς Πατριῆος

498. Φαροκόκκαλον
* * * * *

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἄστερσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγκασκῶνται κατὰ σειράν: Γεωμετρικὸν σχῆμα, σφιδρὸν ἄστριν, μέρος τοῦ Σχολείου, ὁ ἐξ ἄλλῃ; πατριῆος, πηγιῶν, δημοκρατικόν, ἄσθινια, φωτιστικόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου

499. Ἀπρονόκητον
Τὶ πᾶμα, δσον ἀποτύμως καὶ ἐν πῆρ εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν τὴν ταράσσει διόλου;
Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Ἀδάνατο Εὐθωνάκι

500. Κρυπτογραφικόν
1234516 = Κλασσικὸ; ποιητῆ.
2153 = Δίνδρον.
324516 = Ἐπίθετον.
43236 = Ἀρχαία πόλις.
516 = Νῆσος.
63216 = Ποταμός.
Ἐστὴν ὑπὸ τ. Γαλιανῆς Σταυροφῶρος

501—506. Μαγνὴν Ὀρον
Τῆ ἀναλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκά-

στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ὅρου ἑλληνικῆς γήσου, κἀντε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔνω ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ τὸσα λέξεις:
Ἄκμων, Σῆρος, Ἐύριπος, ὄμμα, ἐρ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρ. Τηλεγράφου

503. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστιχίδων
Α) Τάχτικα ἐνὸν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποστελῶν θεῶν, τὰ δὲ ἑυτέρα γράμματα πολυπαθῆ Γαλλικὴν πόλιν.
1, Ποταμὸς τῆς Ἡπείρου 2, Νῆσος τοῦ Ἀιγῶν 3, Χρονικὴ διαίρεσις 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος 5, Ἀρχ. θεός.
Β) Τάχτικα οὐρόνιον σῶμα, τὰ δευτέρα γράμματα Βαλκανικῆ κρυπτοῦσα.
1, Υἱὸς τοῦ Ἰσακ. 2, Ἀσθένεια 3, Τραγικὴ βραδύπαις, 4, Βιταλιεύς τῶν Θεῶν. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Γ) Τάχτικα τῶν ὡς ἔνω ἀπρονόκητων τεσσάρων λέξεων ἀποστελῶν ἀρχαίων θεῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μακεδόν. Προσκόπου

507. Ἑλλητισοῦμφωνον
ης - υε - α - ι ο
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γαλαξίου

508. Γέφυρος
ω + εἶπ' η η
Δγ φέρι η ἄν η
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἰδέας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22
383. Ὀδρινός, σφρα.—284. Δαβήτης, διαβήτης.—285. Ἀχως, Ἀχίς.—286. Ρέα, 288.—291. 1. Κε. Ε Π Α Ι Ν Ο Σ καὶ κρόκος, Π Γ Ο Υ καὶ κρόκος, Α Γ Ν Ο Μ Ω Ν καὶ κρόκος, Ι Ω Ι Ε Καὶ κρόκος, Ν Ο Μ Ι Μ Ο Σ καὶ κρόκος, Ο Ω Ο Ι καὶ κρόκος, Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ καὶ κρόκος.

κοῖς διπλοῦν κατὰ ἐκβήσιν.—288. Νίψαν ἀνομήματα μὴ νόμον δ' πιν (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά καὶ ἀριβασιμῶν κατὰ σειράν ἀπὸ δύο γραμμάτων ἐκ τοῦ πρώτου, ἔπειτα ἐκ τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου στίχου).—293—297. Διὰ τοῦ Σ: Ὅσα, νόστος, πάθος, Σάμος, νόστος.—298. ΑΡΗΣΙΑΔΟΣ (Ἀγρόν. Γαλήνη, Ἥμερα, Σῆνον, Ἰσπεύς, Ἀσκόος, Ἀγροκων, Οἰονομία, Σοφία).—299. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρῶτον φαίνεται.—300. Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος.—301. Ἐξ εἰς δευτέρου α φ ὡ σ ι ε (δὲ εἰς δευτέρου φ εἰς ὡ).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898)
ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ 24ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ. 3, καχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὄλφ.—Ἐκαστος τόμος δραπτος δρ. 10 καὶ ραμμένος δρ. 12. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν λεπτά 50 ὁ ἀρχαίος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 1,80 εἴτε ἀρχαίος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Διὰ 1 ἕως 10 τὰ κοτὰ λέξεις μετ' ἀπὸ στοιχεῖα δρ. 2 (δὲ ἐλάχιστος δρος.) Πῆραν τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξ. μετ' ἀπὸ 20 στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μετ' ἀπὸ 40 λεπ.40. Ὁ κριτικὸς στίχος δρ. 1.]
[19—454]

Προτίμω ἀναλ. Μ. Μυστ. σῆλος καὶ σῆλε: Ἀθηναίως, Ἀθηναίως, Πατρινοῦς, Πατρινοποῦλες, Δοσβίους, Δοσβιοποῦλες, Σῆλος τοῦ Δοσβίου, Κόμητας, Μαρκησίους-ας, Ἰσπότης, Ἀδρ. Δορ., Ἀλδὲς καί... Δοσβόλους.
ΣΟΦΟΛΟΓΙΣΤΑΤΟΣ κ. ἄ.
[19—455]

Α. ΚΑΛΗΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΡΑΜΜΟΣ
Ἐγὼμαί στίσσα, γελοιογραφίαι κτλ. Ἐβραβία: α.) Πεντέδοκχο βεβίλο, τῆ; Διαπλάσιος, β.) Τρίδοκχο τόμο; Προθεμία δῆμονος. Ἄσις: Δημήτριον Πιτσάκη, Σαχτούρη 13, Παισιὰ.
ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΕΒΕΥΕΡΙΑΣ
[19—456]

Ἐπιλοσόπουλα! ἀναλλάσσω Μ. Μυστ. μετ' ἔλους ὄσοι μοῦ προτίμω, Ἰσπότης τῆς Τύχης
[19—457]

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΥΠΟΥΦΙΟΣ ΔΗΜΟΦΘΙΣΜΑΤΟΣ
[19—458]

Τραυρὰ Παρόδου, Μαγεμένη Φλοῦρα, Μελαγχολικὴ Σεληνόπαις, Κερκυραϊκὸν Διαβολόν, εἶσα αἱ Μαρία Ποταμίου, Κατὶνα Οἰκονόμου, Λουΐα Μορτίν, Μαρίνα Προβάτι, Νικητὴ, ἂν μορτὴ ἀνακάλυψε ἐπί: τωρα καὶ ὄχι τὰς ἄνω.—Ρομαντικὸν Δάος, Μυστηριώδες Δάος, Νηρῆς τῶν Δαδῶν.
[19—459]

Ἐπιλοσόπουλα. Ἐλε!... Ἀναλλοσόμεν κἀρ-ποτιλ, ἴδιος; καλὸν νὰ; ἀλλὰ νὰ μὰ; στέλλετε καὶ εἰς τοὺς δῶ. Ἡ διαδουσις μας εἶναι: Σκαυδαλίσην p. τ. Χανιά.—Στανδαλίσην, Πειωναίωκα Κρητιαν
[19—460]

Πάντα εὐγενέος, ΣΒΕΝΤΖΟ. Σ'εὐχαριστῶ. ΦΡΕΝΤΟΣ
[19—461]

Εὐχαριστῶ, ΕΠΙΓΑΛΟΦΟΣ, ἄλλ. Μ. Μ. δὲν ἀναλλάσσω. ΦΡΕΝΤΟΣ
[19—462]

Ἀπεραντὴ Γαλήνη, καλὸ τέλει. Στέφανος τῆς Νίκης
[19—463]

Ἀριελ, Ἀνεμοστρόβιλε, Φρόνι, Κυθός, Ἄγγελε, Ἄγγελε Φθιέ, δέχθεσθε ἀλλ' ἡλογραφία; Γράψτε: Ν. Ράλλην—Δ. Τασσάν, Μυτιλήνην.
Ἡλιοπεριεχίτη, δέξου τῆς θερμῆς ἀγάπης μας τὰς ἐκφορσεί.
ΖΗΘΙ Ω ΠΑΤΡΙΣ
ΙΝΔΑΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
(ἡ Μικρὸς Ἀσβίος)
[19—464]

Ρόδινη Ἄγγελε, Ἀριελ, ἔστειλε. Σὺγγνώμην δι' ἀργοπορίαν. Μαγευτικὸν Σεληνόφωρος
[19—465]

Ἄγγελε Φθιέτι, ἀπὸ τὸ θέλει, δὲ προσκαθίσω νὰ μὴ σφύρα τὸ σφυργάρι. Σὰ; ἀπῆτησα χεῖς.
ἈΝΥΠΟΤΑΧΤΗ

Οἱ Ἀλλασζόντες Κατοικίαν Συνηδρομικὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλοῦναι ἀμέσως τὴν γέναν τῶν διδύμων ἐἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐκτίπισιν τῆς νέας ταμπᾶς. Ἄλλως δὲν εὐθυνομίδια διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.